

blev udført, som det skulde. Da Signalhuset endelig var flyttet, skulde man have Signalerne flyttet. Saa skulde en Telegrafmester rejse mange Mil for at se, om det blev ordnet omhyggeligt, og 14 Maaneder efter kunde man tage det nye Signalhus i Brug! Signalhuset kunde af en Murmester være opført paa 14 Dage — i Stedet for gik de til Rejser og Undersøgelser —, og andre 14 Dage kunde Telegrafvæsenet bruge. Det var en Maaned, og saa gik der 13 Maaneder til Omsvøbshistorien. Men i 14 Maaneder manglede man Signaler for de Syd fra ankommende Tog! Saa havde man 3 Mand til 3 Kr. om Dagen, som stod ude paa Linien og standsede ethvert Eksprestog udenfor Horsens, for at en Mand kunde springe op paa Maskinen og køre med Toget ind til Stationen. I 14 Maaneder betalte man 9 Kr. om Dagen til ekstra Vagthold. Det vilde interessere mig, om den højtærede Minister kunde faa oplyst, hvad det har kostet at faa dette Signalhus flyttet i Form af Dagpenge, Rejsegodtgørelser, ekstra Gratialer til dem, der skulde paase den forsvarlige Udførelse af dette Arbejde. Arbejdet kunde være udført for en langt billigere Pris, men jeg indrømmer, at saa havde de overordnede Funktionærer ikke faaet saa mange Rejsegodtgørelser, Udkommandotillæg, Dagpenge og andet. Men naar man skal have den Slags Udgifter, saa gælder det om at spare 1,000 Kr. ved at lade en Portør arbejde i 7 Aar Nat efter Nat. Jeg vil haabe, at vi maa komme bort fra dette System, der i sig selv er forkasteligt, og som er i højeste Grad farligt for de rejsendes Sikkerhed.

Det, jeg vil henstille til den højtærede Trafikministers Overvejelse, er da dette, om man ikke kunde komme bort fra det nuværende Tantiemesystem og i Stedet faa faste Lønninger — jeg gaar naturligvis ud fra, at disse Lønninger saa maa forhøjes, saa at de paagældende ikke skal lide noget reelt Indtægtstab, naar man nu en Gang har faaet Ordningen — og samtidig, at man afskaffer Kørepengene for Lokomotivførerne og det kørende Personale og i Stedet derfor indfører faste Lønninger og en rimelig Arbejdstid, der maa blive betydelig kortere end den nuværende, og endelig, at man ikke omgaar Lønningslovens Bestemmelser ved at lade 240 Fyrbødere forrette Tjeneste som Lokomotivførere, men forholder dem den Løn, de havde retmæssigt Kræv paa ved at blive forfremmet til Lokomotivførere.

Endnu har jeg en lille Henstilling,

som jeg vil rette til den højtærede Indenrigsminister. Den angaar Postvæsenet. Der er en Overenskomst mellem Forsvarsvæsenet og Postvæsenet, der gaar ud paa, at nogle Postpakmestre samtidig med at være Postpakmestre skal gøre Tjeneste som Reserveunderofficerer. Der er 19 Postpakmestre, der er Reserveunderofficerer, og som derfor faar en Løn af 200 Kr. om Aaret foruden 3 Kr. om Dagen, naar de indkaldes, og de indkaldes gennemsnitlig 14 Dage hvert Aar. Nu kunde man sige, at fornuftige Besparelser er vi jo alle sammen med til, og kan det gøre Militæruddgifterne mindre, at man lader Postpakmestre være Reserveunderofficerer, saa bør denne Ordning naturligvis bibeholdes. Men jeg synes, at det skulde saa ikke gaa ud over de øvrige Postpakmestre. Stillingen er nemlig den, at man i Stedet for at antage det fornødne Mandskab lader de Postpakmestre, der er tilbage, udføre de 19's Arbejde uden øget Betaling. Det gaar til paa følgende Maade: Det er fastsat, at Postpakmestrene skal have 14 Dages Ferie med fuld Udbetaling af Lønnen. Denne Ferie har man nu inddraget, det vil sige ikke for alle, men de to Trediedele eller der omkring har i Aar ingen Ferie haft, fordi de 19 skulde indkaldes og gøre Tjeneste i Militæretaten; de blev indkaldt i 2—3 Hold med 7—8 ad Gangen. Det er en Ordning, som sikkert maa kunne forandres, saa at Postpakmestrene faar den Ferie, der tilkommer dem, ved at der antages øvet Mandskab, hvis det er nødvendigt for den højtærede Forsvarsminister at faa disse Postpakmestre til Stede i Tilfælde af Indkaldelse.

Jeg indrømmer, at de Forhold, jeg her har fremført, er det nuværende Ministerium uden Ansvar for. Men jeg vil haabe, at Ministeriet vil hjælpe til, at vi kan komme bort fra den Ordning, jeg her har skildret, og som jeg synes er ganske uforsvarlig. Jeg haaber, vi kan naa til saadanne Forhold, at de Lønningslove, der er vedtagne, kan komme til at virke fuldt ud, at vi kan faa en Omordning af Statsbanernes Ledelse, saa at Personalet ikke bliver overanstrengt, saaledes som det nu er Tilfældet, og samtidig faa en Ordning, der giver større Sikkerhed for det kørende Publikum.

Hammerich: De Udtalelser, der er faldne fra forskellige Sider, skal jeg ikke fordybe mig meget i. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) i at komme ind paa poli-